

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.559 van 27 februari 2003
in de zaak A. 53.663/VII-12.188-**

In zake : de n.v. DREDGING INTERNATIONAL,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN PASSEL,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

tussenkommende partij :

1. de v.z.w. ECOTEST,
gevestigd te TEMSE,
Velle 100,
2. de v.z.w. STEENDORP LEEFRUIMTE,
gevestigd te TEMSE,
Gelaagstraat 98,
3. de gemeente TEMSE,
4. André PAUWELS,
wonende te TEMSE,
Cauwenburg 55.

D E R A A D V A N S T A T E , V I I e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. DREDGING INTERNATIONAL op 17 september 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 16 juli 1993 waarbij de beroepen aangetekend tegen de beslissing van 28 januari 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende verlening van de vergunning aan de verzoekende partij om een stortplaats voor baggerspecie gelegen te 9140 Temse, Steendorp, aan de wijk genaamd Roomkauter, te exploiteren gegrond worden verklaard en de vergunning wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 45.484 van 23 december 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 9 februari 1994 en van 11 februari 1994;

Gelet op de beschikking van 16 maart 1994 die de tussenkomst van de v.z.w. ECOTEST, de v.z.w. STEENDORP LEEFRUIMTE en André PAUWELS toelaat en op de beschikking van 31 mei 1994 die de tussenkomst van de gemeente TEMSE toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 1 augustus 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. SERVAIS, die loco Advocaat M. VAN PASSEL verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij, van voorzitter M. GYSELINCK, die verschijnt voor de tussenkomende partij v.z.w. STEENDORP LEEFRUIMTE en van schep en F. VERBEKE, die verschijnt voor de tussenkomende partij de gemeente TEMSE;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 januari 1993 besluit de bestendige deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen aan de n.v. DREDGING INTERNATIONAL een vergunning voor een termijn van tien jaar te verlenen voor het exploiteren van een monostort voor baggerspecie, gelegen te Temse (Steendorp).

1.2. Tegen de beslissing van de bestendige deputatie worden administratieve beroepen bij de gemeenschapsminister voor leefmilieu en huisvesting ingesteld. De beroepen worden ingesteld door:

- het college van burgemeester en schepenen van de gemeente TEMSE (brief van 26 februari 1993);
- het polderbestuur OOST-SIVE SCHOUSELBROEK (brief van 2 maart 1993);
- Gerry NEIRINCKX (brief van 3 maart 1993);
- het A.C.W.-TEMSE (brief van 8 maart 1993);
- v.z.w. STEENDORP LEEFRUIMTE (brief van 8 maart 1993);
- v.z.w. ECOTEST (brief van 8 maart 1993);
- Magda DE MEYER (brief van 11 maart 1993).

1.3. Met een schrijven van 9 maart 1993 vraagt DREDGING INTERNATIONAL om in het kader van de beroepsprocedure te worden gehoord.

1.4. In het raam van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

(a) Op 14 april 1993 brengt het bestuur hygiëne en gezondheidszorg zijn advies uit. Omdat dit bestuur met een hele reeks vragen zit, onder meer omtrent de vervuilingsgraad en het vochtgehalte van het te storten slib, en omtrent de dikte en gaafheid van de kleilaag "-zitten er geen gaten in?-" waarop het slib zal worden gestort, meent het dat "geen gunstig advies" kan worden verleend voor het afleveren van de vergunning.

(b) Het bestuur natuurlijke rijkdommen en energie stelt in een advies van 17 april 1993 geen bezwaar te hebben tegen het heropvullen van "de optimaal ontgonnen oppervlakte" (i.e. de kleiput). Het bestuur dringt wel aan op een bijkomend onderzoek in verband met de doorlaatbaarheid van de bodem en wanden van de ontgonnen graverij. Men mag volgens dit bestuur niet veronderstellen dat er in de put nog voldoende klei aanwezig is om deze lekdicht te houden.

Nadien, op 18 mei 1993, brengt het bestuur natuurlijke rijkdommen en energie nogmaals een advies uit. Rekening houdend met de hoorzitting die op 14 mei 1993 plaatsvond geeft het bestuur dit keer een principieel gunstig advies. Er dienen geen bijzondere maatregelen te worden opgelegd ter bescherming van putbodem of putwanden daar deze van nature afdoende bescherming bieden tegen de moeilijk uitlogbare en weinig vervuilde ontwaterde specie.

(c) Het bestuur ruimtelijke ordening adviseert op 14 mei 1993 principieel gunstig, mits de nodige voorwaarden worden opgelegd voor het landschapsherstel en voor het realiseren van de nabestemming als groengebied.

(d) Op 17 mei 1993 blijkt een inspecteur van het bestuur voor milieuvergunningen een ongunstig advies te hebben uitgebracht omtrent de vergunningsaanvraag van DREDGING INTERNATIONAL. Blijkens inlichtingen die door het Auditoraat tijdens de schorsingsprocedure werden ingewonnen betreft het evenwel slechts een verslag dat werd opgesteld door inspecteur THIBEAU, tewerkgesteld bij de dienst beroepen van het bestuur milieuvergunningen, doch het zou niet om het officiële advies van het bestuur milieuvergunningen gaan. In elk geval, naar het voornoemd stuk van 17 mei 1993 wordt onder volgende bewoordingen verwezen in de aanhef van het bestreden besluit: "Gelet op het ongunstige advies dd. 17 mei 1993 van de dienst Beroepen van het Bestuur Milieuvergunningen".

In het omstandige verslag van 17 mei 1993 wordt onder meer samengevat gesteld dat:

- de aanvraag niet in overeenstemming is met de omzendbrief HT512-53 van 22 februari 1969;
- de aanvraag onverenigbaar is met het afvalstoffenplan 1991-1995, vermits niet kan worden nagegaan of zij kadert in een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek van het Scheldegebied;
- de toestand van de vol te storten kleiput onvoldoende garanties biedt om iedere verontreiniging van bodem en ondergrond te voorkomen, en de in eerste aanleg verleende vergunning opgelegde maatregelen (het aanbrengen van een betonietlaag en betonschermen) technisch niet onderbouwd zijn;
- de aangevraagde inrichting niet beantwoordt aan de afstandsregels van Vlarem II, zodat er kan van uit gegaan worden dat de exploitatie van de stortplaats binnen de grenzen van aanvaardbare milieuhinder niet verenigbaar is met het leefmilieu;
- de realisatie van de nabestemming groengebied geen opvulling noodzaakt;
- de ecologische potentie van het gebied in het gedrang wordt gebracht.

Het bestuur milieuvergunningen stelt evenwel in een ander niet gedateerd en niet ondertekend advies voor om de beroepen ongegrond te verklaren en de vergunning te verlenen, zij het dat het vergunningsbesluit van de bestendige deputatie op een aantal punten moet worden gewijzigd. Volgens inlichtingen door het Auditoraat ingewonnen tijdens de schorsingsprocedure zou dit advies het officiële advies van het bestuur milieuvergunningen zijn. In elk geval wordt ook naar dit advies verwezen in de aanhef van de bestreden beslissing, en wel onder de volgende bewoordingen: "Gelet op het niet gedateerd en niet ondertekend gunstige advies van het Bestuur Milieuvergunningen van de Administratie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting van het departement van leefmilieu en infrastructuur". In dit advies staat onder meer te lezen wat volgt:

"Overwegende dat geen bijzondere maatregelen dienen te worden opgelegd ter bescherming van putbodemp of putwanden daar deze van nature uit voldoende bescherming bieden tegen de bovendien moeilijk uitlogbare en ontwaterde baggerspecie".

(e) Op 28 mei 1993 brengt de Vlaamse Milieumaatschappij advies uit. De maatschappij adviseert gunstig voor een voorlopige vergunning tot 31 december 1994, mits voldaan wordt aan de van toepassing zijnde sectorale voorwaarden.

(f) Op 14 en 28 mei 1993 buigt de gewestelijke milieuvergunningscommissie zich over het dossier. In wezen wordt voorgesteld de vergunning te verlenen, zij het mits toevoeging van een aantal bijzondere milieuvoorwaarden aan het oorspronkelijk vergunningsbesluit.

In de adviezen wordt onder meer samengevat overwogen dat:

- volgens de bepalingen van het afvalstoffenplan 1991-1995 een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek noodzakelijk is om te komen tot een integraal bekkenbeheer, dat evenwel een plan met concrete richtlijnen en bepalingen om tot een geïntegreerde aanpak te komen ontbreekt, en dat rekening houdende met de noodzaak baggerspecie te kunnen storten een vergunning voor het storten van deze specie moet kunnen verleend worden in afwachting dat er meer concrete actieplannen voor de voormelde geïntegreerde aanpak zijn uitgewerkt;
- een gecontroleerde stortuitbating een volledige opvang en behandeling van alle percolaat dient in te houden; dat de huidige toestand totaal onvoldoende garanties biedt om iedere verontreiniging van bodem en ondergrond te voorkomen; dat dit in de bestreden beslissing werd opgevangen door de verontreinigingsgraad van de specie te beperken en een bijkomende afdichting met betoniet op te leggen;
- de stortplaats volgens artikel 814 van Vlarem II als een bestaande inrichting dient te worden beschouwd waarvoor de afstandsregels niet gelden;
- de omzendbrief nr. 512-53 betrekking heeft op het opstellen van bijzondere bestekken met het oog op het gunnen van een overheidsopdracht en als dusdanig buiten het beoordelingsveld van het beroep valt.

1.5. Hierop volgt een ontwerpbesluit, dat wellicht in de schoot van de administratie werd opgemaakt, maar waarvan niet met zekerheid kan worden bepaald of het aan de minister is voorgelegd. In dit ontwerpbesluit, dat uiteindelijk niet is aangenomen, wordt er in wezen voor geopteerd de vergunning te verlenen, zij het mits een aantal bijkomende, bijzondere milieuvoorwaarden.

1.6. Op 16 juli 1993 neemt de gemeenschapsminister voor leefmilieu en huisvesting de thans bestreden beslissing, houdende de weigering van de vergunning.

Voor de behandeling van het onderhavig beroep is het hierna weergegeven gedeelte uit de aanhef van de bestreden beslissing van belang

“(…)

Gelet op het ongunstige advies dd. 17 mei 1993 van de dienst Beroepen van het Bestuur Milieuvergunningen;

Gelet op het niet gedateerd en niet ondertekend gunstige advies van het Bestuur Milieuvergunningen van de Administratie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting van het Departement van leefmilieu en infrastructuur;

Gelet op het ongunstige advies dd. 14.04.1993 van het Bestuur Preventieve en Ambulante Gezondheidszorg van de Administratie Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur;

Gelet op de gunstige adviezen dd. 17 april 1993 en dd. 18 mei 1993 van het Bestuur Natuurlijke Rijkdommen en Energie van het Departement Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden;

Gelet op het voorwaardelijk gunstige advies ontvangen op 27.05.1993 van de Vlaamse Milieumaatschappij;

Gelet op het gunstige advies dd. 14.05.1993 van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting van het Departement van Leefmilieu en infrastructuur mits de nodige voorwaarden worden opgelegd voor het landschapsherstel en voor het realiseren van de nabestemming als groengebied;

Gelet op de adviezen dd. 14/05 en 28/05/93 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie;

Gelet op de ligging van de inrichting in een ontginningsgebied met nabestemming groengebied, gedeeltelijk bufferzone en gedeeltelijk woonzone volgens het gewestplan St.-Niklaas/Lokeren (K.B. van 7.11.1978);

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat de vergunning wordt aangevraagd voor het heraenvullen van een verlaten kleiontginningsgebied met baggerspecie; dat het terrein waarvoor de vergunning wordt aangevraagd een totale oppervlakte heeft van ongeveer 17,5 ha, waarvan een gedeelte, ca 5 ha groot, als klasse III-stortplaats wordt uitgebaat; dat de totale bergingscapaciteit (met inbegrip van de eindafdek) werd berekend op 2.250.000 m³; dat deze stortcapaciteit inhoudt dat plaatselijk in ophoging t.o.v. het oorspronkelijk maaiveld wordt gestort; dat de huidige aanvraag een louter privaat initiatief is, waarmee de aanvrager, een baggerbedrijf, een stortcapaciteit wil realiseren voor baggerspecie afkomstig van toekomstige baggerwerken uit te voeren in opdracht van de overheid;

Overwegende dat het aanvraagdossier geen exacte gegevens bevat omtrent de herkomst en samenstelling van de te storten baggerspecie; dat in het dossier enkel een brede marge vermeld is voor een aantal verontreinigingsparameters (nl. zware metalen, EOX, minerale olie, PAK's en PCB's); dat in de bestreden beslissing de verleende vergunning werd beperkt tot baggerspecie afkomstig van de Beneden-Zeeschelde tussen Temse en de Nederlandse grens, waarvan de verontreiniging de ondergrens voor zwaar verontreinigde baggerspecie niet mag overschrijden, m.a.w. hoogstens verontreinigde specie (klasse 4 van de verontreinigingsklassen); dat de opslag in de grond van toxische en gevaarlijke

afvalstoffen, als bedoeld in bijlage 2A bij titel I van het VLAREM, overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, onderworpen is aan de MER-plicht; dat bij de vergunningsaanvraag geen MER-rapport werd gevoegd; dat de aanvraag bijgevolg louter kan betrekking hebben op niet-toxische en niet-gevaarlijke baggerspecie;

Overwegende dat bij omzendbrief nr. 512-53 dd. 22 februari 1969 de Minister van Openbare Werken aan zijn diensten de verplichting oplegt om zelf in te staan voor het aanduiden en realiseren van de noodzakelijke stortterreinen; dat deze omzendbrief van kracht blijft; dat tot heden wordt aangenomen dat deze omzendbrief eveneens toepasselijk is op stortterreinen voor baggerspecie;

Overwegende dat volgens de bepalingen van het Afvalstoffenplan 1991-1995 een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek noodzakelijk is om te komen tot een integraal bekkenbeheer; dat het initiatief voor het uitwerken van een geïntegreerde aanpak per bekken in eerste instantie dient uit te gaan van de beheerder van de waterloop en niet kan overgelaten worden aan een privaat initiatief dat zich ertoe beperkt stortcapaciteit aan te bieden aan de beheerder van de waterloop; dat op vandaag een plan met concrete richtlijnen en bepalingen om tot een geïntegreerde aanpak te komen, ontbreekt; dat o.m. gegevens i.v.m. de hoeveelheid te baggeren specie, de criteria voor het op land storten van bepaalde specie, de verontreinigingsgraad van die specie, de nodige stortcapaciteit, rekening houdend met de nog resterende stortcapaciteit, op de stortterreinen in de Melselepolder die eveneens bestemd zijn voor het storten van baggerspecie uit de Zeeschelde, niet voorhanden zijn;

Overwegende dat bijgevolg niet kan nagegaan worden of de huidige aanvraag inhoudelijk kan kaderen in een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek voor het Scheldegebied en inhoudelijk verenigbaar is met de bepalingen van het Afvalstoffenplan;

Overwegende dat geologisch bekeken ter plaatse volgende opbouw voorkomt :

- een zandige kwartaire dekmantel : 3-4 m dik;
- miocene zanden : 3-4 m dik;
- Boomse klei : ca 20 m dik;
- Rupeliaan zand : ca. 23 m dik waarvan de bovenste 6-7 m kleiig zijn;
- Bartoon klei;

Overwegende dat de kwartaire en miocene zanden enerzijds en de Rupeliaan zanden anderzijds, watervoerend zijn; dat doorheen de Boomse kleilaag een verticale neerwaartse grondwaterstroming bestaat; dat volgens de gegevens in het aanvraagdossier, de watertafel in de Rupeliaan zanden waarschijnlijk in belangrijke mate door die neerwaartse grondwaterstroming wordt gevoed; dat de Boomse kleilaag ter plaatse volledig werd ontgonnen, dat de gegevens in het aanvraagdossier volgens dewelke de gemiddelde dikte van de resterende klei 0,7 meter zou bedragen (gegevens bekomen door extrapolatie van de resultaten van een beperkt aantal in het verleden uitgevoerde boringen) die volledige ontginning bevestigen;

Overwegende dat bijgevolg ter plaatse een gat doorheen de klei werd gegraven; dat de term kleiput of kleigroef, als synoniem voor een vanuit milieu-technisch standpunt zeer gunstige locatie, ten onrechte wordt gebruikt; dat een gecontroleerde stortuitbating een volledig voorafgaande inrichting volgens de bepalingen van Vlarem II noodzaakt;

Overwegende dat in het aanvraagdossier wordt gesteld dat uit simulaties is gebleken dat na opvulling met baggerspecie ongeveer 21 % van de neerslag naar de Rupeliaan zanden zou perkoleren; dat verder wordt geargumenteed dat,

gezien de watertafel in de Rupeliaan zanden naar de Schelde stroomt, het gebied dat eventueel aan mogelijke grondwaterverontreiniging onderhevig zou zijn, beperkt blijft; dat tenslotte wordt aangevoerd dat de ionenuitwisselingscapaciteit van de kleiige Rupeliaan zanden eventuele verontreinigingen in belangrijke mate zal vastleggen;

Overwegende dat een gecontroleerde stortuitbating een volledige opvang en behandeling van alle percolaat dient in te houden; dat de huidige toestand totaal onvoldoende garanties biedt om iedere verontreiniging van bodem en ondergrond te voorkomen; dat dit in de bestreden beslissing werd opgevangen door de verontreinigingsgraad van de specie te beperken en een bijkomende afdichting met betoniet op te leggen; dat deze opgelegde maatregelen niet technisch onderbouwd zijn; dat gezien het grillige bodemreliëf van de groeve en de gedeeltelijke aanvulling van de groeve met (klasse III) - afvalstoffen, de haalbaarheid van het efficiënt aanbrengen van de bedoelde betonietlaag dient in vraag gesteld te worden;

Overwegende dat in het dossier bijgevolg belangrijke lacunes aanwezig blijven in relatie tot het verzekeren van een volledig gecontroleerde stortuitbating;

Overwegende dat de ligging van de stortplaats niet voldoet aan de afstandsregels gesteld in artikel 102 van titel II van het Vlarem; dat bedoelde stortplaats volgens artikel 814 van titel II van het Vlarem als een bestaande inrichting dient beschouwd waarvoor voormelde afstandsregels niet als bindende bepalingen dienen gehanteerd te worden; dat onderhavige aanvraag een zeer grootschalig en nieuw project omvat; dat gelet op de afstandsregels er moet vanuit gegaan worden dat de exploitatie van een stortplaats op de gestelde plaats binnen de grenzen van aanvaardbare milieuhinder niet verenigbaar is met het leefmilieu;

Overwegende dat de nabestemming van het terrein volgens het gewestplan groengebied is; dat de realisatie van die nabestemming geen opvulling noodzaakt;

Overwegende dat de plaatselijk gevaarlijke steile taluds, als gevolg van een slordige en onaangepaste klei-ontginning, geen argumenten kunnen zijn om een volledige heropvulling tot het oorspronkelijk maaiveld, laat staan in belangrijke mate in ophoging t.o.v. het oorspronkelijk maaiveld, te motiveren;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de beroepen gegrond te verklaren, de bestreden beslissing op te heffen en de gevraagde vergunning te weigeren”;

1.7. Volledigheidshalve weze nog vermeld dat DREDGING INTERNATIONAL op 28 januari 1993 een bouwvergunning verkreeg tot wijziging van het reliëf van de bodem van de percelen waarop de baggerspecie moet worden gestort;

2. De ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de eerste tussenkomende partij, de v.z.w. ECOTEST, in haar verzoekschrift tot tussenkomst opwerpt dat het beroep laattijdig is ingesteld "rekening houdend met de datum van 16/7/93 (medegedeeld op 19/07/1993) van de beslissing van de Gemeenschapsminister en anderzijds het indienen van een verzoekschrift op 20/09/1993 is deze aanvraag niet ingediend binnen de 60 dagen en dus laattijdig en niet meer ontvankelijk";

2.1.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing is betekend met een aangetekend schrijven dat de datum van 19 juli 1993 draagt -eerste tussenkomende partij betwist overigens niet dat de bestreden beslissing werd "medegedeeld op 19/07/1993"-, zodat mag worden aangenomen dat zij ten vroegste op 20 juli 1993 door de verzoekende partij kan zijn ontvangen; dat dienvolgens het annulatieberoep tijdig werd ingesteld op 17 september 1993; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.2.1. Overwegende dat de tweede tussenkomende partij, de v.z.w. STEENDORP LEEFRUIMTE, in haar verzoekschrift tot tussenkomst opwerpt dat de verzoekende partij niet doet blijken van het rechtens vereiste belang; dat zij betoogt dat bij het verzoek om inschrijving in het handelsregister van een kapitaalvennootschap, de n.v. EUROPEAN ADVANCED SOIL TECHNIQUES, die sinds april 1991 de naam DREDGING INTERNATIONAL draagt, bij de opsomming van haar handelswerkzaamheden geen melding maakt van het uitbaten of exploiteren van een stortplaats, en dat zij ook niets vermeldt over de renovatie of het herstellen van landschappen, dat artikel 42 van de handelsregisterwet stelt dat onontvankelijk is elke hoofdeis, tegeneis of eis tot tussenkomst welke zijn grond vindt in een handelswerkzaamheid waarvoor de verzoekende partij niet ingeschreven was bij het instellen van de vordering, dat in principe de verzoekende partij dus niet kan optreden als exploitant van een monostort voor baggerspecie en dat zij aldus niet over het vereiste belang beschikt; dat, voorts, de eerste tussenkomende partij en André PAUWELS, vierde tussenkomende partij, in essentie betogen dat in de omschrijving van het statutair doel niet wordt gesteld dat de vennootschap werd opgericht om bergingscapaciteit aan te bieden teneinde constructief een oplossing te bieden aan het groeiend tekort van geschikte bergingslokaties, dat bij de omschrijving van het doel bovendien het meest belang wordt gehecht aan de grondaannemingswerkzaamheden door uitbaggeren, dat het storten van baggerspecie aan land voor

deze firma slechts een bijkomstige activiteit is, terwijl het beheer en exploitatie van een stort een duidelijk omschreven hoofdactiviteit betreft;

2.2.2. Overwegende dat artikel 2, eerste lid, van de statuten van de verzoekende partij bepaalt wat volgt:

"De vennootschap heeft tot doel het bestuderen en uitvoeren van alle grondwerkaannemingen door uitbaggeren of andere werkwijzen, alsook alle werken die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met de constructie of exploitatie van havens of verkeerswegen te water of te land, voor rekening van openbare besturen, van maatschappijen of van particulieren";

dat aldus uitbaggeren tot het maatschappelijk doel van de verzoekende partij behoort; dat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat zulks niet alleen het wegnemen van de baggerspecie betreft, maar ook het bergen ervan, vermits de ene activiteit onlosmakelijk is verbonden met de andere activiteit; dat, voorts, bij de inschrijving in het handelsregister onder de opsomming van de handelswerkzaamheden die de verzoekende partij voornemens is uit te voeren staat vermeld : "onderneming voor uitbaggering"; dat ook hier de opvatting geldt dat uitbaggering ook het bergen van de baggerspecie inhoudt; dat de excepties inzake het gemis aan belang niet kunnen worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij aan het eerste middel de hoofding "gebrekkige motivering" geeft; dat zij daarop stelt de schending aan te voeren "van de beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van artikel 30, §1, 4^e en 5^e van Vlarem I", doordat de motivering van het bestreden besluit "gebrekkig, onjuist en niet afdoende is"; dat volgens de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht blijkt uit :

- de onvolledige weergave der adviezen (eerste onderdeel);
- de niet gemotiveerde afwijking van het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie (tweede onderdeel);
- de feitelijke onjuistheden (derde onderdeel);

Overwegende dat wat het eerste onderdeel betreft, zij in essentie doet gelden wat volgt :

- Het bestuur milieuvergunningen bracht twee tegenstrijdige adviezen uit, naar dewelke de aanhef van het bestreden besluit verwijst, zonder dat in het besluit echter wordt verklaard waarom er twee adviezen zijn en zonder dat omtrent deze tegenstrijdigheid opheldering wordt gebracht. Een bepaald ambtenaar van het bestuur milieuvergunningen stelde op 17 mei 1993 eerst een ongunstig advies op, doch een leidend ambtenaar formuleerde vervolgens een niet gedateerd gunstig advies dat geldt als het standpunt van de dienst. De gewestelijke milieuvergunningscommissie spreekt in haar advies enkel over het gunstig advies van het bestuur milieuvergunningen en in een ontwerpbesluit dat in eerste instantie aan de minister werd voorgelegd, doch dat door hem niet werd aangenomen, wordt ook enkel verwezen naar het gunstig advies van het bestuur voor milieuvergunningen. Het bestreden besluit getuigt van een onjuiste, minstens onvolledige kennis der verschillende adviezen.

- Aangaande het advies van het bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg wordt blijkens de aanhef van het bestreden besluit dit aanzien als een ongunstig advies, terwijl dit advies in werkelijkheid niet onvoorwaardelijk ongunstig is.

- Vastgesteld wordt dat verwezen wordt naar adviezen van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, zonder dat het bestreden besluit vermeldt dat het om gunstige adviezen gaat. Met deze werkwijze wordt beoogd niet te moeten motiveren waarom van gunstige adviezen wordt afgeweken.

- De gemeenschapsminister legt het advies van het bestuur natuurlijke rijkdommen en energie naast zich neer aangaande het probleem of de putbodem en de putwanden voldoende bescherming bieden tegen de baggerspecie;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de verzoekende partij in essentie betoogt wat volgt :

- De strekking van het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie komt niet tot uiting in de aanhef van het bestreden besluit en geenszins wordt aangegeven waarom van het gunstig advies van deze commissie wordt afgeweken. Door de wijze waarop het bestreden besluit

geformuleerd werd, wordt ten onrechte de indruk gewekt dat het volledig in overeenstemming is met het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie. Artikel 30, §1, 4°, van Vlarem I voorziet uitdrukkelijk dat de afwijking van adviezen moet worden gemotiveerd, een verplichting die ook geldt voor in beroep genomen beslissingen. De ongemotiveerde afwijking van het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie komt des te bevreemdender over nu blijkt dat de administratie ten behoeve van de minister een gunstig ontwerp van besluit had voorbereid op basis van alle voorliggende documenten, doch dit voor de verzoekende partij gunstig ontwerp niet in aanmerking werd genomen;

Overwegende dat in het derde onderdeel de verzoekende partij een aantal grieven formuleert betreffende de diverse weigeringsmotieven; dat zij onder meer als grief aanvoert dat tegenover de overweging in het bestreden besluit dat het om een “louter privaat initiatief” zou gaan en dat er een “gebrek aan een geïntegreerde aanpak per bekken” is, staat dat de administratie waterinfrastructuur en zeewezen steeds haar volle steun heeft gegeven aan haar project, en dat de gewestelijke milieuvergunningscommissie van oordeel was dat een vergunning voor het storten van baggerspecie moet kunnen worden verleend in afwachting van de uitwerking van een meer concreet actieplan voor de geïntegreerde aanpak;

3.1.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij onder meer doet gelden wat volgt :

De motiveringsverplichting houdt niet noodzakelijk de verplichting voor de overheid in om uitermate minutieus en gedetailleerd elke grief van de verzoekende partij te beantwoorden vooral wanneer de motivering verschillende bladzijden omvat. Het komt er op aan dat de beslissing op voldoende deugdelijke motieven, globaal genomen, of misschien slechts op één of een tweetal doorslaggevende motieven berust die in recht en redelijkheid aanvaardbaar zijn.

De uitgebrachte adviezen zijn slechts een niet-bindend appreciatie-element. De overheid moet een correcte uiteenzetting en analyse doen van de feiten eigen aan de zaak en zij dient zich daarbij uit te spreken over de bezwaren.

Artikel 30, §1, 4° van Vlarem I is enkel toepasselijk op beslissingen over milieuvergunningsaanvragen die in eerste aanleg worden genomen. De uitspraak in graad van beroep dient op grond van artikel 52, 3° van Vlarem I een gemotiveerde

beslissing te bevatten over de aanspraken of bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld.

Het bestreden besluit ontmoet op voldoende wijze de door de beroepsindieners geuite bezwaren en in de consideransen weergegeven op de pagina's 7, 8, 9 en 10 van de bestreden beslissing wordt op uitvoerige en konkrete wijze uitgelegd waarom de overwegingen en de strekking van sommige adviezen niet worden gevolgd.

De verzoekende partij stelt ten onrechte dat het bestreden besluit steunt op onjuiste feitelijke gegevens. Onder meer wordt betoogd dat de bestreden beslissing weergeeft waarom niet na te gaan is of de te vergunnen stortplaats voor baggerspecie al dan niet kadert in een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek voor het Scheldegebied en derhalve of dit bekkenbeheer kadert in het afvalstoffenplan 1991-1995 : de aangevochten beslissing preciseert dat een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek niet aan het privaat initiatief kan overgelaten worden. Er valt niet in te zien waarin de beweerde feitelijke onjuistheid is gelegen;

3.1.3. Overwegende dat in haar verzoekschrift tot tussenkomst de eerste tussenkomende partij onder meer doet gelden dat adviezen niet aanvechtbaar zijn, en dat desnoods tegen bepaalde adviezen in een keuze in het algemeen belang moet worden gemaakt, dat zij niet begrijpt hoe de verzoekende partij inzage kreeg van een ontwerp van advies, en dat zij opmerkt dat het een onbekwame ambtenaar is die een nota ongetekend en ongedateerd laat vertrekken en dat het advies van het bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg duidelijk ongunstig is;

3.1.4. Overwegende dat de tweede tussenkomende partij in haar vordering tot tussenkomst overgaat tot een zeer uitvoerige weerlegging van meer dan twintig bladzijden van het eerste middel; dat een relevante samenvatting ervan zich aandient als volgt :

De minister dient de verschillende adviezen af te wegen tegen het algemeen belang.

Artikel 30, §1, 4° en 5° van Vlarem I is enkel toepasselijk op in eerste aanleg genomen beslissingen.

Artikel 20, §1 van Vlarem I expliciteert niet hoeveel adviezen een administratie kan, mag of moet uitbrengen.

Er valt niet in te zien welke de geldingskracht is van een niet-gedateerd en niet-ondertekend document, met name het tweede advies van het bestuur milieuvergunningen. Volgens een verklaring van de heer WAMBACQ zou het eerste, ongunstige advies van de heer THIBEAU niet zijn bijgetreden omdat het niet zou stroken met de omzendbrief nr. 521-53 van 22 februari 1969, doch het advies omvatte nog heel wat andere argumenten die van een meer doorslaggevende aard waren. In het gunstige niet ondertekende advies wordt onder de titel bespreking helemaal niet ingegaan op de bezwaren die werden geformuleerd in de beroepschriften, en toch stelt dit advies de beroepen ongegrond te verklaren. Het advies is overigens slechts één bladzijde lang, en het is een samenraapsel van wat er in het advies van de Vlaamse Milieumaatschappij en in het tweede advies van het bestuur natuurlijke rijkdommen en energie staat.

De vraag stelt zich waarom er van de tekst die volgens de heer WAMBACQ het officiële standpunt van het bestuur milieuvergunningen vertolkte, in het advies van de GMVC en in het ontwerpbesluit niets werd overgenomen.

Het bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg gaf duidelijk een ongunstig advies.

Het gunstige advies van 17 april 1993 van het bestuur natuurlijke rijkdommen en energie is niet onvoorwaardelijk gunstig. Het tweede advies van dit bestuur is laattijdig.

De minister geeft in zijn besluit wel degelijk een omstandige motivering waarom hij uiteindelijk de beroepen inwilligt.

De minister had alle recht en reden om het voorstel van de heer THIBEAU nauwgezet te volgen. Het niet ondertekende gunstig advies stelde immers bijzonder weinig voor.

Het advies van het bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg heeft een belangrijke rol gespeeld in de besluitvorming van de minister.

Het dossier bevat te veel onbekende en te veel risicovolle factoren, waardoor de minister zich verplicht heeft gezien om het algemeen belang boven alles veilig te stellen.

Het geplande monstort is een privé-initiatief. Door een dergelijk initiatief te gedogen zou de minister handelen in strijd met de bepalingen van de beleidsnota Voorbereiding Ontwerpplan 1991-1995: onderhoudsbaggerspecie en ruimingsspecie die op 20 februari 1991 werd goedgekeurd door de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering werkt aan een geïntegreerde aanpak. De stelling van de gewestelijke milieuvergunningscommissie dat een vergunning voor het storten van baggerspecie moet kunnen verleend worden in afwachting dat een meer concreet actieplan voor de geïntegreerde aanpak is uitgewerkt druist in tegen de bepaling van OVAM dat een dossiermatige aanpak moet worden vermeden. Door dergelijke vergunningen toch te verlenen wordt elk concreet actieplan voor een geïntegreerde aanpak reeds vooraf ondermijnd;

3.1.5. Overwegende dat de derde tussenkomende partij, in haar verzoekschrift tot tussenkomst overgaat tot diverse beschouwingen, die ten dele betrekking hebben op het eerste middel. Dat samengevat wordt betoogd wat volgt :

Aan de vereiste tot afdoende motivering is ruimschoots voldaan, vermits het besluit van de minister omstandig ingaat op de beweegredenen van de zaak en een scherpe analyse geeft van de determinerende factoren. Er diende een MER te worden opgesteld, en de stortplaats voldoet niet aan de afstandsnormen ten aanzien van de omliggende woon-, recreatie- en natuurgebieden. Op het niveau van het Vlaamse gewest is het belang erkend van een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek voor het Scheldegebied. Doel ervan is te komen tot een integraal bekkenbeheer. Het Vlaamse gewest heeft duidelijk aangegeven dat deze problematiek niet aan het privaat initiatief kan worden overgelaten, maar het voorwerp dient uit te maken van een globaal afvalstoffenplan 1991-1995. Het richtplan “Groene Hoofdstructuur voor Vlaanderen” situeert de stortplaats binnen de begrenzingen van een natuurontwikkelingsgebied. Het opvullen van de kwetsieuzer kleiputten met baggerspecie zal deze natuurontwikkelingsmogelijkheden hypotheke- ren en zelfs volledig teniet doen;

3.1.6. Overwegende dat de vierde tussenkomende partij in het verzoekschrift tot tussenkomst eveneens enkele elementen aanbrengt ter weerlegging van het eerste middel; dat zij in essentie doet gelden dat de verschillende adviezen gegeven worden vanuit verschillende invalshoeken en dat zij niet op voorhand bindend zijn, dat de verzoekende partij ten onrechte stelt dat zij voor eenzelfde geval wel een milieuvergunning heeft bekomen, daar de gevallen niet vergelijkbaar zijn : het gaat niet over de omvorming van een bestaande inrichting, maar wel om een nieuw en grootschalig project dat onmogelijk kan plaatsgrijpen in het omliggende leefmilieu;

3.1.7. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord onder meer en samengevat nog doet gelden wat volgt :

In verband met de twee tegenstrijdige adviezen van het bestuur milieuvergunningen kan geen twijfel bestaan over de plicht van de verwerende partij om hierover opheldering te verschaffen vooraleer een beslissing te nemen over het beroep. Het gaat hier om een flagrante inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur.

Wat betreft het privaat initiatief en het afvalstoffenplan 1991-1995 gaat de verwerende partij voorbij aan het acuut probleem van de berging van baggerspecie en dit impliceert dat indien de Vlaamse minister van leefmilieu op deze wijze zijn beleidsopties blijft vrijwaren, er niet meer gebaggerd kan worden want er zal geen bergingscapaciteit meer zijn. De administratie van waterinfrastructuur en zeewezen heeft steeds de noodzaak van initiatieven zoals dit van de verzoekende partij onderlijnd. Uit documenten van OVAM blijkt dat de overheid bij monde van OVAM de baggerindustrie aanzet tot actie bij het vinden van bergingscapaciteit en het initiatief van de verzoekende partij beantwoordt aan de wensen van de bevoegde besturen. De bestreden beslissing creëert een blokkagetoestand;

3.1.8. Overwegende dat de verzoekende partij in de laatste memorie nog betoogt dat het onaanvaardbaar is dat de verwerende partij niet uitwijdt over de tegenstrijdige adviezen van het bestuur milieuvergunningen; dat zij van oordeel is dat het niet voldoende is dat één doorslaggevend determinerend motief in recht en redelijkheid aanvaardbaar zou zijn en dat niet van de verzoekende partij kan worden vereist dat zij moet aantonen "dat niets van het bestreden besluit deugdelijk, wettig en aanvaardbaar is";

3.1.9.1. Overwegende dat voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat artikel 30, § 1, 4° en 5° van Vlarem I, luidens hetwelk beslissingen over vergunningsaanvragen een motivatie dienen te omvatten waarom één of meerdere adviezen of onderdelen van adviezen niet worden gevolgd, alsook een motivering van de beslissing inzonderheid rekening houdend met de verschillende uitgebrachte adviezen en in voorkomend geval de evaluatie van de tijdens het openbaar onderzoek gemaakte bemerkingen en bezwaren, enkel van toepassing is op besluiten waarbij in eerste aanleg op milieuvergunningsaanvragen wordt beschikt en niet op in beroep genomen besluiten; dat om te voldoen aan de formele motiveringsplicht het

voldoende is dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoord en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd en de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen;

3.1.9.2. Aangaande het eerste onderdeel.

Overwegende dat wordt vastgesteld dat het bestreden besluit in zijn aanhef louter melding maakt (“gelet op”) van de twee adviezen met uiteenlopende strekking die door het bestuur milieuvergunningen werden uitgebracht; dat niets de minister belet dat hij in zijn besluit “let op” datgene wat hem wordt voorgelegd; dat de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur niet vereisen dat de minister expliciet stilstaat bij de waarde van elk van de verschillende adviezen die hem worden voorgelegd; dat wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing een eigen omstandige motivering bevat waarom de gevraagde vergunning wordt geweigerd (zie sub 1.6); dat daaruit voldoende blijkt waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd; dat juist omdat het bestreden besluit zelf de beweegredenen bevat waarom de minister tot zijn weigeringsbesluit is gekomen en aldus een volkomen eigen motivering bevat, de wettigheid van de motivering van het bestreden besluit op de waarde van die motieven zelf moet worden beoordeeld, ongeacht uit welk advies of uit welke andere dienstige gegevens en documenten de minister zijn beoordelingselementen heeft gehaald;

Overwegende, voorts, dat wordt vastgesteld dat in het advies van de administratie gezondheidszorg van 14 april 1993 expliciet wordt gesteld : “op deze basis kan dan ook geen gunstig advies verleend worden”; dat de desbetreffende grief van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist;

Overwegende, wat de niet vermelding van de strekking van de adviezen van de gewestelijke milieuvergunningscommissie betreft, dat uit geen enkele bepaling blijkt dat de verwerende partij verplicht was de strekking van de adviezen te vermelden;

Overwegende, tenslotte, dat in het bestreden besluit expliciet en uitvoerig wordt stilgestaan bij het probleem van de verontreiniging van bodem en ondergrond; dat uit die motivering duidelijk blijkt waarom de minister het tweede

gunstige advies van het bestuur natuurlijke rijkdommen en energie niet heeft gevolgd; dat daarenboven bij de bespreking van het derde onderdeel zal blijken dat het weigeringsmotief gestoeld op het vooralsnog ontbreken van een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek zoals voorgeschreven door het afvalstoffenplan 1991-1995 volstond om de vergunning te weigeren, zodat een eventueel gebrek inzake de overige weigeringsmotieven niet de vernietiging van het bestreden besluit kan meebrengen;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

3.1.9.3. Aangaande het tweede onderdeel.

Overwegende dat uit de sub 1.6 weergegeven omstandige motivering van het bestreden besluit duidelijk kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin, waaronder die van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, niet werden gevolgd; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

3.1.9.4. Aangaande het derde onderdeel.

Overwegende dat in het derde onderdeel de verzoekende partij de diverse weigeringsmotieven bekritiseert; dat één van de weigeringsmotieven luidt als volgt :

“Overwegende dat volgens de bepalingen van het Afvalstoffenplan 1991-1995 een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek noodzakelijk is om te komen tot een integraal bekkenbeheer; dat het initiatief voor het uitwerken van een geïntegreerde aanpak per bekken in eerste instantie dient uit te gaan van de beheerder van de waterloop en niet kan overgelaten worden aan een privaat initiatief dat zich ertoe beperkt stortcapaciteit aan te bieden aan de beheerder van de waterloop; dat op vandaag een plan met concrete richtlijnen en bepalingen om tot een geïntegreerde aanpak te komen, ontbreekt ; dat o.m. gegevens i.v.m. de hoeveelheid te baggeren specie, de criteria voor het op land storten van bepaalde specie, de verontreinigingsgraad van die specie, de nodige stortcapaciteit, rekening houdend met de nog resterende stortcapaciteit op de stortterreinen in de Melselepolder die eveneens bestemd zijn voor het storten van baggerspecie uit de Zeeschelde, niet voorhanden zijn;

Overwegende dat bijgevolg niet kan nagegaan worden of de huidige aanvraag inhoudelijk kan kaderen in een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproble-

matiek voor het Scheldegebied en inhoudelijk verenigbaar is met de bepalingen van het Afvalstoffenplan”;

Overwegende dat hoofdstuk 5 van het afvalstoffenplan 1991-1995 het “uitvoeringsprogramma planperiode 1991-1995” omvat; dat punt 5.7 betrekking heeft op de “uitvoeringsplannen bijzondere afvalstoffen” en punt 5.7.1 op “Bagger- en ruimingsspecie”; dat daarin wordt gesteld wat volgt :

“5.7.1. Bagger- en ruimingsspecie.

Om de problematiek van de verontreinigde onderhoudsbaggerspecie en ruimingsspecie op redelijke termijn te kunnen oplossen is niet alleen een technische aanpak (bijvoorbeeld baggertechniek, bodemsaneringstechnieken) noodzakelijk.

Er is vooral nood aan een geïntegreerde aanpak van vergunningsbeleid, controlebeleid, lozingsbeleid, ruimtelijke ordening en dit binnen ruimtelijke entiteiten (stroombekkens). Dit zal gebeuren in overleg en samenwerking met de verantwoordelijke diensten van het Ministerie van Leefmilieu en Infrastructuur en met de betrokken provincies en gemeenten.

Ruimtelijk zal de nodige verwijderingscapaciteit dienen voorzien te worden, en zal tevens een omvangrijk onderzoeksprogramma moeten opgezet worden in verband met milieuhygiënische berging en geïnvesteerd worden in milieu-technologie.

Tijdens de planperiode 1991-1995 zal de OVAM pogen een dergelijke geïntegreerde aanpak te stimuleren. Zeer belangrijk is dat men komt tot een integraal bekkenbeheer (zowel bij de bevaarbare als de onbevaarbare waterlopen). Het accent zal daarbij gaan naar de uitwerking van samenhangende initiatieven inzake een geïntegreerde benadering van waterbodemsanering en lozingsbeleid van de bovenloop naar de benedenloop.

In samenhang met een geïntegreerde aanpak zal de toegankelijkheid van de zeehavens en de bevaarbaarheid van de waterwegen gegarandeerd kunnen worden”;

Overwegende dat het afvalstoffenbeleid zoals dit tot uiting komt in het afvalstoffenplan kadert in de algemene opdracht van de overheid die erin bestaat het belang van de gehele gemeenschap, in casu specifiek de bescherming van mens en leefmilieu, te behartigen; dat de overheid in de mogelijkheid moet worden gesteld haar beleidsopties naar de toekomst te vrijwaren; dat het dan ook tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de overheid behoort om de ontstentenis van een plan met concrete richtlijnen en bepalingen om tot een geïntegreerde aanpak te komen in overweging te nemen om een vergunning voor het storten van baggerspecie niet toe te staan, zeker wanneer de geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek werd opgenomen in het afvalstoffenplan 1991-1995, dat overeenkomstig artikel 19 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van

afvalstoffen zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, verordenende kracht had; dat het aldus niet om een vage en vrijblijvende optie gaat; dat ook niet uit het oog mag worden verloren dat een vergunningsregime erop neerkomt dat een overheid toestaat wat in principe verboden is; dat de redenen voor het niet toestaan van het verbodene in die optiek dan ook slechts marginaal kunnen worden getoetst wanneer het redenen betreft die te maken hebben met beleidsopties van de overheid en die terug te vinden zijn in een officieel document; dat wordt vastgesteld dat op het ogenblik van het bestreden besluit er nog geen concrete, geïntegreerde aanpak inzake de problematiek van de baggerspecie bestond; dat de steun die de verzoekende partij vanwege de administratie waterinfrastructuur en zeewezen zou hebben gekregen niet kan worden gelijkgesteld met de geïntegreerde aanpak waarvan sprake in het afvalstoffenplan 1991-1995; dat zij met haar laatste memorie een “beleidsplan sanering waterbodembeneden-Zeeschelde” neerlegt, dat de concrete geïntegreerde aanpak inzake de problematiek van de baggerspecie zou bevatten en dat de bevestiging van het standpunt van de administratie voor waterinfrastructuur en zeewezen zou inhouden; dat evenwel dat plan dateert van ongeveer twee jaar nadat de bestreden beslissing werd genomen en dat op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen dergelijk plan niet voorhanden was; dat ten tijde van het bestreden besluit de verwerende partij de ontstentenis van een plan met concrete richtlijnen en bepalingen om tot een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek te komen kon aangrijpen om de vergunning te weigeren; dat daarin een voldoende redengeving kan worden gevonden om af te wijken van het standpunt van de administratie voor waterinfrastructuur en zeewezen;

Overwegende dat het motief gestoeld op het niet voorhanden zijn van een plan met concrete richtlijnen en bepalingen om tot een geïntegreerde aanpak te komen volstaat om de vergunning te weigeren; dat dienvolgens de kritiek die de verzoekende partij op de overtollige weigeringsmotieven heeft gegeven niet moet worden onderzocht; dat de stellingname van de verzoekende partij in haar laatste memorie dat elk motief op zich - dus ook een overtollig motief - wettig moet worden bevonden en dat zodra één motief, dus ook een overtollig motief, niet deugdelijk zou blijken, de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd, niet kan worden gevolgd;

Overwegende dat het derde onderdeel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel “proceduriële fouten” aanvoert; dat vooreerst de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 27, 28 en 52 van Vlarem I, doordat alleszins drie adviezen buiten de voorgeschreven termijn van zestig dagen waren uitgebracht, met name de adviezen van het bestuur voor natuurlijke rijkdommen en energie (18 mei 1993), de Vlaamse Milieumaatschappij (27 mei 1993) en het bestuur ruimtelijke ordening (14 mei 1993); dat wanneer men het negatief “ontwerp” van 17 mei 1993 van het bestuur voor milieuvergunningen in acht neemt, er naar haar oordeel zelfs een vierde advies is dat laattijdig is uitgebracht; dat zij doet gelden dat wanneer geen tijdig advies wordt uitgebracht het adviesverlenend orgaan geacht wordt een gunstige beoordeling te hebben gegeven maar dat de gemeenschapsminister evenwel in gebreke blijft dit te vermelden; dat als een tweede procedurefout wordt aangevoerd dat het beroepschrift van Magda DE MEYER niet ondertekend was, zodat het onontvankelijk had moeten worden verklaard;

3.2.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij niet ontkent dat een aantal adviezen laattijdig werden gegeven en derhalve geacht worden een gunstige beoordeling voor de aanvrager in te houden; dat zij doet gelden dat zulks vermelden in de overwegingen van de bestreden beslissing evenwel geen verplichting is en niet wordt voorgeschreven door Vlarem I, dat de niet-vermelding geen schending inhoudt van een substantiële vormvereiste en dat dit in geen enkel opzicht de rechten en de belangen van de verzoekende partij schaadt; dat de laattijdige adviezen worden geacht gunstig te zijn, zodat men zich kan afvragen welk belang de verzoekende partij bij het middel heeft, zeker nu de bestreden beslissing tijdig werd genomen en het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie ook tijdig was; dat, voorts, zij betoogt dat de niet-ondertekening van het beroepschrift van Magda DEMEYER de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast gezien de motieven waarop de beslissing berust en erin besproken argumenten en bezwaren ook in de andere beroepen aan bod kwamen en zeker niet uitsluitend steun vinden in de argumentatie en bezwaren opgenomen in het beroepschrift van Magda DEMEYER;

3.2.3. Overwegende dat in haar verzoekschrift tot tussenkomst de tweede tussenkomende partij stelt dat het haar niet duidelijk is hoe op basis van de artikelen 27, 28 en 52 van Vlarem I kan worden geconcludeerd dat de minister in zijn

besluit moet vermelden welke adviezen laattijdig waren, dat de niet-vermelding op geen enkele wijze het belang van de verzoekende partij schaadt, dat de laattijdigheid van de adviezen de verzoekende partij niet hebben benadeeld, dat immers de minister alle uitgebrachte adviezen heeft kunnen doornemen alvorens hij zijn besluit nam; dat, voorts, de tweede tussenkomenende partij betoogt dat naast het bezwaarschrift van Magda DE MEYER nog zes andere bezwaarschriften werden ingediend, zodat zelfs indien dit ene bezwaar niet meetelt alle andere bezwaren niet over het hoofd kunnen worden gezien;

3.2.4. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij nog stelt dat het bestreden besluit "met name" had moeten erkennen dat het ging om gunstige adviezen en dat het nadeel van de verzoekende partij erin schuilt dat het bestreden besluit dit niet doet en de gunstige gevolgen ervan voor de verzoekende partij niet erkent; dat zij eraan toevoegt dat in het arrest nr. 44.275 van 30 september 1993 de Raad van State de waarde van de termijnregeling inzake de adviezen heeft erkend;

3.2.5.1. Overwegende wat betreft de eerste aangehaalde "procedurefout" wegens het laattijdig uitbrengen van een aantal adviezen, dat artikel 12, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt dat bij gebrek van advies binnen de gestelde termijn het overheidsorgaan geacht wordt een gunstig advies te hebben uitgebracht; dat blijkens de memorie van toelichting die bepaling tot doel heeft de aanvrager van de vergunning door het in gebreke blijven van de overheidsorganen niet nodeloos lang op zijn beslissing te laten wachten; dat aldus krachtens artikel 12, § 1, van het milieuvergunningsdecreet de vergunningverlenende overheid niet op achtergebleven adviezen moet wachten vooraleer haar beslissing te nemen; dat evenwel die bepaling evenmin als de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van Vlarem I aan de vergunningverlenende overheid het verbod oplegt om indien het haalbaar is bij het nemen van haar beslissing rekening te houden met feitelijk juiste en in redelijkheid aanvaardbare gegevens die in laattijdige adviezen voorkomen; dat de vergunningverlenende overheid niet vermag de feitelijke toedracht te miskennen; dat overigens het niet voorhanden zijn van een plan met concrete richtlijnen en bepalingen om tot een geïntegreerde aanpak van de baggerspecieproblematiek te komen eveneens als een feitelijk gegeven wordt vermeld in de tijdig uitgebrachte adviezen van de gewestelijke milieuvergunningscommissie;

Overwegende, voorts, dat uit geen van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen kan worden afgeleid dat het niet vermelden van de strekking van een advies een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste betreft;

3.2.5.2. Overwegende, wat de tweede grief betreft, dat wordt vastgesteld dat de diverse argumenten die in het beroepschrift van Magda DE MEYER aan bod kwamen, ook reeds in de andere beroepschriften naar voren werden gebracht; dat met het bestreden besluit ook die andere beroepen ontvankelijk en gegrond werden bevonden; dat de verzoekende partij de ontvankelijkheid ervan niet betwist; dat dienvolgens het eventueel ten onrechte ontvankelijk verklaren van het beroep van Magda DE MEYER het bestreden besluit niet vermag te vitiëren; dat het tweede onderdeel niet gegrond is ;

3.2.5.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het tweede middel niet gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 297,48 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.